

INCERCĂRI FIRAVE DE SOLIDARIZARE IN 1956

Pe 4 Noiembrie 1956 rușii cu armamentul greu, tancuri, tunuri, mitraliere, s-au năpustit asupra populației transformând Budapesta într-o baie de sânge.

Radio Londra și Europa liberă transmiteau scene îngrozitoare.

La Brașov în fața bisericii "Sfânta Adormire", după slujbă s'au strâns câțiva deținuți politici eliberați după 1954 discutând despre intervenția rușilor și acțiunile de barbarie ce o desfășurau în capitala Ungariei. Dintre ei tânărul Stanislav Șeremet a aruncat o idee: ce-ar fi să se blocheze trecerea trupelor rusești spre Ungaria prin blocarea tunelului dintre Predeal și Timișul de Sus.

Nici nu s-au despărțit bine din fața bisericii, și un altul dintre cei prezenți, Mircea Ionescu fost student la Medicina din Cluj trecut prin reeducarea de la Pitesti, a și ajuns la Securitate raportând căpitanului Deithel propunerea lui Șeremet. Imediat s'a trecut la întocmirea listei cu foști deținuți politici din regiune, și peste 10 zile s'a trecut la arestarea a peste 15 persoane, pe care Gheorghe Crăciun cu ajutoarele lui, după ce timp de 7 luni i-a torturat, le-a înscenat un peocș de răsturnarea regimului.

x x x

La mijlocul lui Noiembrie 1956 rarior Europa liberă a anunțat că pe 4 Noiembrie 1956 fugiseră din țară trei persoane ascunși într'un vagon încărcat cu struguri de masă, din gara Adjud. Între ei se aflau George Otparlic și Alexandru Coșereanu, amândoi foști elevi, trecuți prin lagărele de exterminare ale Canalului. Alexandru Coșereanu fusese un adversar al muncii forțate, torturat după ce fusese adus într'o situație de schelet ambulant, după care înfășurat în sârmă gimpată fusese adus pe camion, prin hârtoape, de la șantierul Mamaia la lagărul Peninsula. Acum, în 1956 făcea declarații la Viena despre genocidul la care erau supuși deținuții politici la Canal și la Gherla.

La București, pe 20 Octombrie, după declanșarea grevei studenților la Budapesta, neînfricatul adversar al comunismului, Remus Radina, a lipit un manifest la intrarea în Facultatea de Litere intitulat pompos "Comitetul de eliberare națională" prin care se cerea eliberarea deținuților politici români și retragerea trupelor sovietice din Ungaria.

Deoarece în luna Iunie 1956 pe când lucra ca zidar la Mănăstirea Neamț promisese că pe 10 Decembrie 1956 (Ziua "Drepturilor omului") va organiza o manifestație studențească în fața Ambasadei americane din București, socotea că a sosit momentul să se ceară eliberarea deținuților politici. Pentru Remus Radina promisiunea făcută lui Jean Fântâneanu, Ticu Dumirescu și Petru Pogonat (călugăr la Mănăstirea Neamț, fost decan al baroului din Iași) era ca un cuvânt sfânt. În noiembrie deslănțuindu-se valul de teroare în România prin arestarea studenților, Radina a trecut la organizare și a luat legătura cu studentul Bûtnariu de la Institutul Agronomic din București (fost deținut politic, simpatizant legionar) care i-a spus jenat că bătrânii le-au cerut să nu întreprindă nimic contra regimului. S'a adresat lui Ticu Dumitrescu care i-a declarat că va participa cu condiția să mai găsească cel puțin o persoană. A luat legătura cu Matei Bănică (fost subofiter și deținut) care s'a declarat de acord cu participarea. A mai apelat la câțiva tineri care au refuzat, dar nu au trădat. Nu a încercat să antreneze pe cei căsătoriti. A plecat în Maramureș ca să ia legătura cu Nistor Man și a aflat că este la Cluj. L-a găsit la Facultatea de litere unde începuse cursurile și i-a spus că nu mai voia să intre în închi-

soare, adăugând emoționat: "V-am dezamăgit, domnule Radina."

S'a îndreptat spre Iași unde a discutat cu fostul detinut Simion Jucan (din Mănăstirea Hâmoșului) student, simpatizant legionar, care i-a spus la fel că bătrânii le-au cerut să se ferească de orice acțiune ostilă, o anumită perioadă.

Revenit la București s'a apucat să redacteze un memoriu către O.N.U. prin care se cerea: Eliberarea detinuților politici din România, Alegeri libere în toate țările lumii sub control internațional și Retragera trupelor sovietice din Ungaria.

Am mers la Ploiești și acest memoriu mi l-a citit mie, lui Ticoș Dumitrescu și Grigore Ludu. Tot acolo și-a lăsat spre păstrare o serie de acte personale și unele documente.

Pe 10 Decembrie 1956 s'a dus la o biserică unde s'a împărțășit și după aceea în Cismigiu la statuia lui Eminescu unde s'a întâlnit cu Ticoș Dumitrescu, care nu a acceptat să mai manifesteze deoacă Bănică Matei nu venise. Pierduse trenul și a fost condamnat mai târziu la muncă silnică pe viață, pentru atitudine anticomunistă.

Remus Radina a intrat singur la Ambasada Americană și a predat MEMORIUL unui funcționar american care l-a primit cu multă căldură, dar i-a atras atenția că cel ce i-a scris numele la intrare este român și s'ar putea să aibe neazuri.

A cerut atunci azil politic și politicos i-a spus că stau foarte prost cu spațiul.

La ieșirea din Ambasadă a observat că era urmărit și cu mare greutate a reușit să scape fofilându-se printre mașini și tramvaie, următorii folosind și o mașină.

După câteva zile m-am întâlnit cu Remus Radina la Km.0, din fața bisericii Sf. Gheorghe unde mi-a dat un bon ca să-i ridic fotografiile făcute și să le trimit tatălui său la Segarcea. Eu i-am dat un clește de cuie cu ajutorul căroșă să taie la nevoie sârma ghimpată din rețea. Se hotărîse să treacă pentru a doua oară în Iugoslavia. Ne-am despărțit pentru aproape un deceniu și a plecat spre Timișoara. Pe 20 Decembrie a trecut frontiera și fiind trădat de un român din Banatul sârbesc, a ajuns pe 25 Decembrie 1956 la securitatea din Timișoara unde a refuzat să semneze declarația dictată. A fost chemat procurorul locot. Ardeleanu Nicolae care i-a sugerat să scrie un Memoriu, pe care să-l atașeze pe 13-02-1957.

Dat fiind că în Memoriu erau suficiente date cu privire la înfrățirea de agitație, Ardeleanu a dispus pornirea procesului penal pe 26 Feb. 1957 și pe 2 Martie 1957 a fost condamnat 10 ani.

În Memoriu afirma că în R.P.R. nu i s'a dat "Dreptul la viață, dreptul la învățătură, dreptul la libera alegere a muncii, dreptul la vot, dreptul de a pleca și de a veni în țară..."

Procurorul menționa că în legătură cu afirmațiile făcute, Remus Radina declara:

"Guvernul actual vede paiul din ochiul meu, dar nu vede bârna din ochiul său. El uită ce vede poporul român nu a uitat, că s'a instaurat în mod fraudulos la conducere falsificând pe față rezultatele alegerilor din 19 noiembrie 1946, iar de atunci răpind poporul român de a-si hotărî singur forma de guvernământ, și sistemul economic. În lumina acestui simplu dar crud adevăr, este evident pentru oricine că legile actuale din R.P.R. nu au valoare morală suficientă pentru a fi respectate."

Tot în timpul atitudinilor de solidaritate cu cele ce se petreceau în Polonia și Ungaria, studentul Nicolae Ciachir a pătruns în atelierele -Grivița- cu 230 de manifeste, făcute de el și pe care

le-a împărțit muncitorilor strigând "legi democratice" căutând să agite lucrătorii la revoltă". În manifest desvăluia:

-exploatarea marxistă instaurată de regimul comunist, sugerând muncitorilor să se unească cu cei din Polonia și Ungaria împotriva birocrațiilor comuniste, care le-au uzurpat reprezentarea.

-numai prin sincronizarea acțiunii în două-trei țări s'ar putea duce la scuturarea jugului rusesc.

Când a terminat de împărțit manifestele s'a văzut imobilizat de derbedei comuniști.

Muncitorii erau surprinși, uluiți, buimăciti.

Si-au făcut apariția securiștii de la Grivita Rosie, au început să-l lovească și urcat într'o dubă a ajuns la miliția CFR-Giulești, și de acolo la Ministerul de interne, supus la alte torturi.

Prin Sent.363 din 26 Martie 1957 a fost condamnat la 8 ani.

x x x

Cam în același timp, pe 26 Octombrie 1956 la Mediaș, profesorul Nicolae POPA-RUSU-Mărgineanu, dintre inițiatorii primului sindicat liber (din 1945), a declarat în plină adunare, că "în acele condiții de mizerie și teamă nu se poate trăi și muncitorii sunt singurii care pot să-și rezolve problemele..."

Imediat a fost izolat și colonelul Crăciun sosit de la Brașov l-a legat în frânghii și la dus cu jepul în orașul de la poalele Tâmpelui, unde l-a supus la chinuri și l-a condamnat.

x x x

Pe 13 Noiembrie 1956 studentul Paul Goma citea în fața colegilor ce nu fuseseră arestați, din romanul "Durerile facerii", o relatare a vieții grele a celor oropsiți, descriind campania permanentă îndreptată împotriva păranilor pentru a-i forța să se înscrie în colective. Această lectură fiind interpretată ca un manifest de către colegii informatori, studentul Paul Goma a fost arestat pe 22 Noiembrie și condamnat la 2 ani, aplicându-i-se după expirare și un aditional mai substantial pe Bărăgan.

x x x

În timp ce rușii făcuseră să curgă sânge nevinovat la Budapesta, profesorul Ion Mercureanu de la Facultatea de Științe din București, la începutul cursului a anunțat:

"În memoria studenților și colegilor noștri căzuți pentru dreptate, libertatea și independența patriei lor, vă rog să păstrăm un minut de reculegere."

La scurt timp arestat de pe stradă va apărea în boxă cu lotul celor inculpați de la Institutul de Fizică Atomică, având ca șef de lot pe un alt profesor Fronea Bădulescu.

x x x

În acest an 1956, cu toată febra revoluționară și măsurile din ce în ce mai draconice, se mai putea avea o legătură materială între cei ce viețuiau încă și cei ce se târau de o parte și de alta ale sârmei ghimpată. Se mai putea ajuta familiile ca să se trimită cele 3 kg. de alimente consistente. Se reușise prin Maria Achim să convingă un milițian să vină de la Oradea la București, la 2-3 luni și să aducă unele știri spre bucuria familiilor. Iar la întoarcere să ducă vești și ceva medicamente pe care le adunam cu multă precauție de la doctorii Cori Lupușiu, Ilie Brânzei și Nelu Roșculescu, și cu Victor Coconeti le depozitam la Nina Anca.

Aceste picături în marele deșert au încetat pe 2 decembrie, când la Oradea un tren întreg cu deținuți în lanțuri a fost încărcat și a luat drumul Aiudului, ducându-i lui Colțer pentru "conservare". Peste un deceniu am auzit dela supraviețuitori că în moment ce erau bruscați, injurați și batjocoriti la transfer, acești sbiri au amuțit când s'au auzit cuvintele rostite ca la predică, de preotul Mihai Balica:

"Ne-ați lovit cu pietre și noi o să vă lovim cu pâine fiindcă dorim ca toți să trăiască și numai Dumnezeu să ne judece."
Despre "evaporarea" lor, fără a se ști și de soarta lor, s'a auzit prin returnarea pachetelor poștale.

REMUȘCĂRI TARDIVE

În urma revelațiilor Congresului XX, pe 13 Mai 1956 președintele Uniunii Scriitorilor din URSS-Alexandru FADEV (1946-1954) s'a sinucis, cu un glonte tras în cap acoperit cu o pernă, ca să nu audă copiii zgomotul. Boris Pasternak a desvăluit că, destăinuirile aflate din gura lui Hrușciiov i-au arătat dimensiunile genocidului stalinist de care se simțea vinovat că-l susținuse cu ardore. S'a pedepsit singur după ce scrisese Comitetului Central: "...Și chiar acum, când fac bilanțul vieții mele, îmi este nespuse de greu să rememorez întreaga cantitate de apostrofări, muștrări, observații și pur și simplu de vicile ideologice abătute asupra mea... Literatură, acest produs superior al noii orânduiri, este umilită, hăituită, distrusă. Automulțumirea parvenților mării învățături leniniste, chiar și atunci când fac jurăminte de credință, m'a condus la o totală neîncredere față de ei, deoarece te poți aștepta din partea lor la tot ce e mai rău, mai abitir decât din partea satrapului Stalin."

Președintele scriitorilor de la noi, care începuse cu "Cântec pentru tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej" ~~avea~~ ^{avea}ându-se în postul de avangardă al poliției, a denunțat și dobort scriitorii, printre care, Lucian Blaga nu a fost curmat, dar Mihai Beniuc n'a avut curajul să urmeze exemplul confratelui așteptat din răsărit. A mers în continuare după sfaturile lui Leonte Răutu, rămânând pe post de colaboraționist, ca pe timpul când slujise revistele de dreapta.

Nichita Hrușciiov a avut și el curajul să-l critice pe Stalin, dar după moartea acestuia, și în recunoașterea păcatului spunea:

"Ne injectase suspiciunea făcându-ne să credem că toți ne găsim înconjurați de dușmani și că trebuie să vedem în fiecare un trădător, un sabotor nedemascat. El numea aceasta vigență și obișnuia să spună că dacă un denunț conține 10% adevăr, trebuie să-i acordăm încredere totală. Interpretarea dată de Stalin vigenței transformase universul nostru într'un azil de nebuni, unde fiecare se vedea îndreptățit să caute acte de delict inexistente comise de ceilalți din jurul lui. Copilul era asmuțit împotriva tatălui; tatăl împotriva fiului; prietenul contra prietenului său. Era ceea ce se numea -ascuțirea luptei de clasă..."

Dar nici el n'a fost ușe de biserică. Din cauza regimului de exterminare practicat în timpul lui, la Norilsc, în 1955 s-au revoltat deținuții, revoltă ce a tinut 3 luni. Pentru a o înăbuși a dat ordin armatei care a omorât 800 deținuți iar alți 200 au fost răniți.

Acesta a fost marxismul practicat de sora noastră mai mare și aplicat ca la carte și în biata țară românească, de oameni bolnavi și ahtiați după putere, distrugând totul în urma lor.

RĂFUELI TOVĂRĂSEȘTI în loc de destalinizare: 1957

În timp ce lumea aștepta cu nerăbdare o ameliorare a vieții în România, Machiaveli Balcanilor înăsprea regimul. După ce în 1956 grațiasse pe sioniști, pe conducătorii social democrați; pe nevasta lui Pătrășcanu, câțiva preoți greco-catolici, anul 1957 începe cu nenumărate sentințe contra studențimii "refractare" și trimiterea lor în temnița Gherlei și minele de plumb.

Cât privește destalinizarea anunță că ea a avut loc în 1952-1954 cu îndepărtarea grupului Teohari Georgescu-Ana Pauker-Vasile Luca și executarea lui Lucretiu Pătrășcanu. Dar tovarășii lui, Iosif Chișinevski, Miron Constantinescu și Constantin Doncea, sunt de altă părere.

Primii doi fuseseră părtași la toate ororile comise de aceștia la ordinile lui Gheorghiu Dej, au ridicat glasul să-l destabileze pe primul secretar. Acesta a făcut o comisie cu ei și Petre Borilă, ca să întocmească un raport. Borilă fiind omul lui Dej, în forma despre tot ce gândeau cei doi care-l făceau pe Dej direct răspunzător de activitatea securității. În Biroul politic s'a pus în discuție și cei doi "rebeli" și-au pierdut înaltele poziții așezându-se la munca de jos.

Și ca să se confirme că era inițiatorul teroarei securității, tot Gheorghiu Dej, în loc de destalinizare a grațiat pe toți tortionarii deținuților politici:

Pe 22 august 1957 au fost grațiați prin Decret 403 un număr de 19 foști tortionari din coloniile de muncă și de la Canal.

Pe 25 august a fost eliberat lt. maj. Liviu Borcea de la Midia, care fusese condamnat 25 de ani, și repus în grad și funcția de ajutor al comandantului penitenciarului Cluj.

Pe 25 septembrie 1957 alți 12 tortionari din coloniile de muncă forțată au fost grațiați și repuși în funcție.

Pe 1 Octombrie un alt lot de 12 tortionari grațiați, Decret 484.

În martie 1957 prin decretul 534 fuseseră grațiați alți 7 tortionari și repuși în funcție cu gradele avute.

Pe 6 noiembrie 1957 au fost grațiați și ofițerii care au condus reeducarea de la Pitesti-Gherla: Sepeanu Tudor, Dumitrescu Alexandru, Sucigan Gheorghe; Avădanei Constantin; Marina Ioan, Mircea Mihai și doctorul Bărbosu Viorel.

Prin Decretul 200/6 mai 1956 se permite să se facă "în prezent întocmirea actelor de moarte pentru acei deținuți pentru care declarația de moarte nu s'a făcut la data decesului."

Este vorba de acei deținuți care au au fost condamnați între 15^{noiembrie} și muncă silnică pe viață în mișcarea de rezistență împotriva comunismului și pentru care Nicolschi Alexandru a dat ordin nr. 10006/1950. În baza acestui ordin au fost ridicați din închisori și executați, între Februarie și Mai, la Pădurea verde (Timisoara), la Pitesti, Cluj sau alte locuri. Înregistrarea morții s'a înscris în condiții separate la Oficiile de Stare civilă, cu mențiunea de diagnostice false și morți în aceiași zi (1957), la 7 ani după ce fuseseră executați. Era un aspect pentru mascarea crimelor de genocid făcute pe parcursul anilor.

Un alt aspect al acoperirii genocidului a fost înscris într'un "Proiect de decret pentru grațierea a 274 de deținuți" bolnavi din cauza torturilor din timpul anchetelor și a condițiilor inumane la care au fost supuși după aceia. Cu perfidie în expunerea de mo-

tive se preciza cu nerușinare:

"Cu toate eforturile depuse de către medicii M.A.I. pentru tratarea acestor bolnavi, cheltuindu-se în acest scop însemnate sume de bani pentru medicamentele care li se administrează (n.n. adică ciomege când cereau să meargă la doctor, sau să li se dea medicamente), totuși starea lor generală se menține gravă. Spitalizarea lor îndelungată și fără efect, îngreunează tratamentul altor deținuți suferinzi de alte boli, în faze mai ușoare, cu perspective de vindecare. Bolile de care suferă unii dintre acești deținuți, pot contamina și pe alții. De asemeni mortalitatea în rândurile lor e în continuă creștere... Propunem ca decretul să fie comunicat în întregime la Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul de Justiție, FĂRĂ A SE PUBLICA ÎN BULETINUL OFICIAL AL MARII ADUNĂRII NAȚIONALE. Consultant de specialitate, mr. Luchian Eugen." (Decret nr. 405/9-11-1960).

Aceste evenimente din 1956-1957 se desfășurau în acest răsărit european întunecat și însângerat, în contextul "războiului rece" când confruntările între comuniști și imperialiști aveau loc nu numai în Ungaria și Polonia și, dar și la Canalul de Suez și în Vietnam. În spatele manevrelor se găseau URSS și China, amândouă urmărind expansiuni teritoriale cu supremație economică și ideologică.

Cum propaganda deșentată este pe primul plan în comunism, s'a comemorat în Noiembrie 40 de ani de la revoluția din 1917 ^{la Moscova} cu un deosebit fast la care au participat 68 de partide comuniste care au semnat "documente", pe unul Tito nu l-a iscălit. Acolo Mao a jucat un rol preponderent. După dezbateri strânse s'a acceptat o declarație comună și rolul conducător al URSS în lagărul socialist. Și nu era exclus ca prin acest rol conducător, acest colos al forței să urmărească să împingă pe cei peste un miliard ce se multumeau cu "pumnul" de orez, într-o încercare cu U.S.A în Pacific, ca să nu mai fie tot mereu cu ochii pe Moscova.

Și ce an de aniversări acest 1957? Mai merită să amintim două, una la polul opus celeilalte.

Prima, de măreție atribuită, cum era și firesc, unor tineri din Iașul clăditor care nu-si putuse spune cuvântul cu vreo 7 luni mai înainte, și care prin Mihalache BRUDIU, Aurelian I. Popescu, Dupitru VACARIU și ALEXANDRU ZUB, îl afisau între Iași și Putna pe 12 până la 15 Aprilie 1957:

"Ne avem și noi Olimpul nostru și pe-a veșniciei poartă
Am intrat și noi; și-ntrânsul zei fără de moarte-avem!"

După cum nimic nu se uită, nici aniversarea unei jumătăți de mileniu de la urcarea lui Stefan Vodă pe tronul Moldovei, nu putea fi trecută cu vederea, când el reprezenta Olimpul și spre el se în dreptau toate privirile în acele zile ce se vroiau de REDEȘTEPTARE.

Fastul serbării și cu reprezentanți de pretutindeni, a fost la înălțime și consecințele nu au întârziat. Unul din inițiatori subliniază că printru miile de admiratori prezenți se aflau nenumărați "îmbrăcați în sutane sau în costume naționale care se strecurau umili printre miile de participanți, trăgând cu urechea și uitându-se dușmănos la fiecare participant. Noi însă aveam sufletele încărcate de legendă, de istorie și de măreție națională și nu faceam nici o deosebire între prieteni și dușmani. Peste toate trăirile noastre din acele momente trona zeitatea supremă:

SFANTUL DE LA PUTNA !"

După ce am ajuns în marea închisoare a României "mici" am început să alergăm după adăpost și după mâncare, într-o lume care nu te mai cunoștea de frica sectoristului.

Personal, după ce am poposit 24 de ore la Craiova să-mi văd mamă, în jurul lui 23 August 1954 am ajuns la București unde îmi anunțasem domiciliul. Am tras l-a vară mea Elena Georgescu al cărei sot (colonel Petre Georgescu) mă îndrăgise ca pe fratele său și-mi pusese casa la dispoziție ca să-mi multiplic manifestele.

Pentru a nu provoca neplăceri acestei familii, a doua zi dimineața m-am prezentat cu valiza la Circumscripția de la Soseaua Kiseleff, pe raza căreia avusesem domiciliul fictiv în 1946 (str. aviator Sănătescu nr 16) o adresă cu cântec. Casa fusese în 1949 cumpărată cu banii ce fuseseră ridicați de grupul Obreja-Stoica, prin lovitura de la CFR, fapt ce îl aflasem în închisoare.

Miliția din capul locului mi-a spus că nu poate să-mi facă buletin fiind cartier rezidențial. N'a mai cercetat Cartea de imobil, și nici alte date nu mi-a cerut.

Foarte liniștit le-am spus că eu n-am unde să mă duc și n-am cerut să ies din pucărie. De acolo mi s'a garantat că nu voi avea probleme, că ispășindu-mi pedeapsa sunt un om liber și constat că a doua zi nu am unde dormi. În consecință eu nu plec de la militărie fiindcă nu vreau să fac greutăți la altii, până nu am formele de domiciliu, cum mi s'a spus de la securitatea Oradea care m-a eliberat.

Liniștit am scos o bucată de pâine și am început să mănânc. Peste vreo oră au venit și mi-au spus că n-au ce să-mi facă deoarece ordinele sunt stricte pentru cartier închis.

Nici eu nu am ce să fac, că nu am unde mă duce. Și iarăși liniștit m-am așezat pe așteptare.

Cam după ora prânzului m-a chemat în birou șeful militiei și mi-a spus că s'a interesat și de la Prefectura Poliției și s'a aprobat ca să mă transfere pe teritoriul altei circumscripții.

M'a întrebat dacă am pe cineva care ar putea să mă primească în spațiu și să-mi facă buletin de intrare în Capitală acolo.

I-am spus că aș avea pe cineva, un pensionar care e cam înghesușit ca spațiu, dar nu pot merge acolo să-i fac vreun rău până nu am avizul militiei că m-am prezentat.

Iar a vorbit la telefon în fața mea și m-a întrebat unde stă persoana respectivă. I-am spus pe str. Constantin David Tică 28. A văzut ce circumscripție este și a dat telefon șefului biroului poliției de la circumscripția din str. Neculce spunându-i că are aprobarea de la Prefectura Poliției să mi se facă Buletin de populație cu intrarea în spațiu deoarece la el este cartier închis. I-a dat numele meu și i-a spus că mă duc acolo cu persoana care mă primește în spațiu.

M-am dus cu persoană respectivă și cu Cartea de imobil la noua circumscripție, unde după 5 zile am primit rămânerea în Capitală, cu acte în regulă, care de altfel era o problemă foarte grea.

Acum era problema asigurării existenței. De fapt unde făcusem intrarea în spațiu nu prea aveam probleme fiindcă era tatăl verii mele, soția colonelului Petre Georgescu. Acest artificiu l-am făcut activ în casa colonelului și sprijinit mai mult decât un părinte.